

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Velemanem v právní věci žalobce P. D. narozeného dne bytem ve zastoupeného JUDr. Ing. Miroslavem Kalousem, advokátem se sídlem v Plzni, U Zvonu 11, proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v Praze 2, Vyšehradské 16, o zaplacení 400 939 Kč s příslušenstvím t a k t o :

- I Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 21 270,50 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky za dobu od 15. 8. 2018 do zaplacení a se zákonným úrokem z prodlení z částky 56 446,50 Kč za dobu od 15. 8. 2018 do 22. 8. 2018 do patnácti dnů od právní moci rozsudku.
- II Žaloba se v části požadující zaplacení částky 323 222 Kč s úrokem z prodlení zamítá.
- III Řízení se v části požadující zaplacení částky 56 446,50 pro částečné zpětvzetí žaloby zastavuje.
- IV Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení 12 593 Kč k rukám zástupce žalobce do patnácti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v řízení domáhal náhrady škody a nemajetkové újmy, které mu vznikly v trestním řízení vedeném Okresním soudem Plzeň – sever pod sp. zn. [REDAKCE] v němž byl zproštěn obžaloby.
2. Žalovaná ke své obraně uvedla, že nárok byl uplatněn 14. 2. 2018, žalovaná mu vyhověla částečně na základě stanoviska ze dne 20. 8. 2018 a poukázala částku 56 446,50 Kč na obhajněm, zadostiučinění za trestní stíhání poskytla formou konstatování vydání nezákonného rozhodnutí a formou omluvy, nesprávný úřední postup v podobě nepřiměřené délky trestního řízení neshledala. Ze žalobcem požadovaných nákladů obhajoby učinila spornými tyto: stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 21. 12. 2015 – náhrada nebyla přiznána, neboť se nepodařilo prokázat, že byl úkon učiněn (učinění tohoto úkonu nebylo v předmětném trestním spisu nalezeno); - stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 6. 4. 2016 – náhrada byla přiznána ve výši 1/2 i mimosmluvní odměny, a to v souladu s aktuální judikaturou (usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 1. 2007, sp. zn. [REDAKCE]; - nahlížení do spisu dne 23. 8. 2016 – náhrada nebyla přiznána, neboť se nejedná o úkon právní služby, za který by náležela mimosmluvní odměna dle § 11 advokátního tarifu (nejednalo se o prostudování spisu při skončení vyšetřování dle § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu); - za účast u hlavního líčení u OS Plzeň – sever dne 24. 8. 2016 byla přiznána odměna ve výši 3 úkonů právní služby, neboť předmětné hlavní líčení proběhlo v době od 9:00 hod do 15:00 hod a trvalo tedy 6 hodin (viz § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu); - nahlížení do spisu dne 25. 10. 2016 - náhrada nebyla přiznána, neboť se nejedná o úkon právní služby, za který by náležela mimosmluvní odměna dle § 11 advokátního tarifu (nejednalo se o prostudování spisu při skončení vyšetřování dle § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu); - nahlížení do spisu dne 24. 11. 2016 – náhrada nebyla přiznána, neboť se nejedná o úkon právní služby, za který by náležela mimosmluvní odměna dle § 11 advokátního tarifu (nejednalo se o prostudování spisu při skončení vyšetřování dle § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu); - nahlížení do spisu dne 5. 1. 2017 – náhrada nebyla přiznána, neboť se nejedná o úkon právní služby, za který by náležela mimosmluvní odměna dle § 11 advokátního tarifu (nejednalo se o prostudování spisu při skončení vyšetřování dle § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu); - za účast u veřejného zasedání dne 22. 8. 2017 o odvolání státního zástupce proti rozsudku OS Plzeň – sever byla přiznána odměna pouze ve výši 1 právního úkonu, neboť předmětné veřejné zasedání proběhlo v době od 8:30 do 10:00 (viz § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu).
3. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce uplatnil dne 14. 2. 2018 u žalované nárok na náhradu škody - nákladů trestního řízení ve výši 72 600 Kč a nemajetkové újmy v celkové výši 328 339 Kč (z toho zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním ve výši 300 000 Kč a zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou délkou řízení ve výši 28 339 Kč). Dne 31. 3. 2016 bylo vydáno usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Městského ředitelství policie Plzeň, územního odboru služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. [REDAKCE] o zahájení trestního stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání **přechinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku**. Proti tomuto podal žalobce dne 7. 4. 2016 stížnost, která byla zamítnuta usnesením Okresního státního zastupitelství Plzeň - sever ze dne 25. 4. 2016, č. j. [REDAKCE]. Dne 30. 6. 2016 byla podána obžaloba Okresního státního zastupitelství Plzeň - sever, č. j. [REDAKCE] dle které se měl obviněný žalobce dopustit spáchání trestného činu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku. Dne 12. 12. 2016 byl vydán rozsudek Okresního soudu Plzeň - sever, č. j. [REDAKCE], kterým byl žalobce **uznán vinným** spácháním přechinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku. Proti tomuto podal žalobce odvolání. Dne 21. 3. 2017 bylo vydáno usnesení Krajského soudu v Plzni, č. j. [REDAKCE] kterým byl napadený rozsudek zrušen v plném

rozsahu a věc byla vrácena Okresnímu soudu Plzeň - sever k projednání. Dne 17. 5. 2017 byl vydán rozsudek Okresního soudu Plzeň - sever, č. j. [REDAKCE] kterým byl žalobce **zproštěn obžaloby** v plném rozsahu. Proti tomuto bylo podáno odvolání ze strany Okresního státního zastupitelství Plzeň - sever. Dne 22. 8. 2017 bylo vydáno usnesení Krajského soudu v Plzni, č. j. [REDAKCE] o zamítnutí odvolání Okresního státního zastupitelství Plzeň - sever, na základě kterého došlo k nabytí právní moci rozsudku Okresního soudu Plzeň - sever, č. j. [REDAKCE] ke dni 22. 8. 2017.

4. Ze spisu Okresního soudu Plzeň sever sp. zn. [REDAKCE] vyplývá, že záznam o zahájení úkonů trestního řízení je datován 23. 4. 2015, původní sdělení obvinění z prosince 2015 v tomto spise se nenachází, je zde až druhé obvinění, a to z 31. března 2016. Proti němu byla podána stížnost, podání vysvětlení proběhlo již v dubnu 2015. V přípravném řízení byl vyslechnut svědek B [REDAKCE] byl vypracován posudek z oboru soudního lékařství MUDr. Mandyse. Byl vyslechnut svědek H [REDAKCE] dále byli vyslechnuti svědci H [REDAKCE] H [REDAKCE] svědek R [REDAKCE], dále byl vyslechnut svědek H [REDAKCE] Odborné vyjádření podal Ing. K [REDAKCE] Dle záznamu o prostudování spisu byl obhájcem spis prostudován 24. 6. 2016. Obžaloba byla podána u Okresního soudu Plzeň - sever 30. 6. 2016- Hlavní líčení bylo nařízeno na 24. 8. 2016. Po výslechu obžalovaného byl vyslechnut poškozený a svědek V [REDAKCE] B [REDAKCE] dále svědek H [REDAKCE] H [REDAKCE] Z [REDAKCE] R [REDAKCE], H [REDAKCE] H [REDAKCE] P [REDAKCE] Poškozený požadoval, aby obžalovanému bylo uloženo, nahradit mu nemajetkovou újmu v penězích ve výši 269 651 Kč. Další hlavní líčení bylo nařízeno na 26. 10. 2016. Ve spise je založeno rozhodnutí ve věci účastníka řízení [REDAKCE] které vydal oblastní inspektorát práce, když dospěl k závěru, že se účastník řízení dopustil správního deliktu na úseku bezpečnosti práce a uložil mu za to pokutu ve výši 30 000 Kč. K dotazu soudu zástupce žalobce uvádí, že se jedná o společnost žalobce a toto rozhodnutí nabylo právní moci, neboť podaný opravný prostředek nebyl úspěšný. Při hlavním líčení byl dále vyslechnut svědek K [REDAKCE] svědek L [REDAKCE] V [REDAKCE] a bylo odročeno za účelem výslechu svědka Š [REDAKCE] na prosinec. Ze spisu vyplývá, že původní prověřování skončilo odložením věci v červenci 2015, ke stížnosti poškozeného však bylo toto usnesení státní zástupkyně zrušeno, následovalo opětovné sdělení obvinění v prosinci, které bylo zrušeno ke stížnosti obviněného. Zástupce žalobce vysvětluje, že za nezměněného skutkového stavu pak ale bylo sděleno druhé obvinění, přičemž se stále jednalo o stejný skutkový stav, na základě kterého poté byla podána obžaloba a vydán první odsuzující rozsudek. Tento skutkový stav byl nakonec zcela popřen, takže nebyl prokázán ve zprošťujícím rozsudku. Při hlavním líčení dne 12. 12. 2016 byl vyslechnut svědek S [REDAKCE] a obžalovaný byl uznán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let. Současně bylo obžalovanému uloženo uhradit poškozeným škodu ve výši 960 000 Kč VZP a poškozenému B [REDAKCE] 269 651 Kč. Rozsudek byl doručen ještě v prosinci, Krajskému soudu byl spis s odvoláním obžalovaného předložen 18. 1. 2017, veřejné zasedání nařízeno na 21. 3. 2017. Při něm byl rozsudek Okresního soudu zrušen a věc vrácena Okresnímu soudu. Tomu byl spis vrácen 12. 4. 2017. Hlavní líčení poté soud nařídil na 17. 5. 2017. Při hlavním líčení byl zopakován pouze průběh řízení, nové dokazování prováděno nebylo a byl vyhlášen zprošťující rozsudek. Proti rozsudku se odvolal státní zástupce, věc byla předložena Krajskému soudu 16. 6. 2017, veřejné zasedání proběhlo 22. 8. 2017, kdy bylo odvolání státního zástupce zamítnuto. Z odůvodnění stížnosti proti prosincovému sdělení obvinění z 31. 12. 2015 a usnesení státního zástupce z 11. 1. 2016, kterým bylo toto napadené usnesení zrušeno vyplývá, že obvinění bylo žalobci sděleno dvakrát, poprvé v prosinci 2015, které bylo ke stížnosti žalobce zrušeno.

5. Z lékařské zprávy ze dne 28. 7. 2017 pacientky V [REDAKCE] D [REDAKCE] a potvrzení z 11. 2. 2018, vyplývá, že P [REDAKCE] D [REDAKCE] celodenně pečuje o těžce nemocnou manželku, která je plně odkázána na péči druhé osoby.

6. Výslechem syna žalobce P. D. má soud prokázáno, že žalobce nesl trestní stíhání těžce, považoval ho za křivdu, zejména to, že při vyšetřování, ale později i u soudu, se policejní orgán i soud zaměřily na otce a na nikoho jiného, ačkoliv, když na stavbě se pohybovalo více firem a zavinění mohl mít kdokoliv jiný. Otec byl podrážděný, nebo naopak laxní, nedalo se s ním jednat, to se projevovalo i v rodinném životě, těžko se na čemkoli domlouvali, jelikož se jedná o rodinnou firmu, tak se hůře podnik vedl, například reklamace. Ze společnosti spolu s bratrem vystoupili proto, že nemohli ovlivňovat chod firmy.

7. Výslechem syna žalobce P. D. soud zjistil, že byl spolumajitelem firmy svého otce, a to od školy. V době trestního stíhání se chodil dívat na hlavní líčení u soudu a nabyl dojmu, že to nemůže dobře dopadnout, že otec bude odsouzen, bude mu uložena povinnost k náhradě škody. Svědek s tím nechtěl být spojován, v té době měl malé dítě, měl hypotéku. S otcem sdílí společnou domácnost ve dvougeneračním domě. Otec byl nervózní, přemýšlel jeden čas i o tom, že se s manželkou odstěhují, ale to zase nechtěli z důvodu, že je třeba se starat o nemocnou matku. Stav matky se v průběhu trestního stíhání otce zhoršoval, otec si sice příliš nepřipouštěl, že by byl odsouzen, ale byl nervózní, naopak matka se toho bála, bála se, že přijde o všechny peníze, že bude muset být v ústavu apod. Dokonce tři měsíce byla v nemocnici, proto se svědek rozhodl, že z firmy odejde, aby s tímto nebyl spojován, a to i proto, že na všichni věděli o otcově trestním stíhání. Dodavatelé se také ptali, zda například bude moci zaplatit apod., a to byl také důvod, proč otci řekl, ať si s nimi jezdí jednat sám.

8. Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „zákon“), stát odpovídá za podmíněk zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmíněk zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o. z.“). Podle § 31a odst. 1 zákona platí, že bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle § 31a, odst. 2 zákona se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného za dostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

9. Předpokladem odpovědnosti státu za škodu je splnění tří podmínek: 1) existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup a vznik škody tudíž musí být ve vzájemném poměru příčiny a následku.

10. Dle doktríny i konstantní judikatury je nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, specifickým případem nároku na

náhradu škody nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutí o zproštění obžaloby je přitom rozhodnutím, které (byť nikoliv výslovně) „ruší“ účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu zákona „nezákonným“ a zakládá proto dle soudu nárok na náhradu škody (odškodnění nemajetkové újmy) v právním režimu zákona. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavínil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost nebo že trestný čin byl amnestován. Se sdělením obvinění žalobci je proto třeba s ohledem na způsob skončení trestního stíhání žalobce nakládat v režimu zákona jako s nezákonným rozhodnutím.

11. Jednotlivé nároky posoudil soud takto:

12. Náklady obhajoby: Co se týče prvního z nároků, náhrady skutečné škody, žalovaná plnila po podání žaloby a po uplynutí šestiměsíční zákonné lhůty, kterou měla na předběžné projednání nároku, a v tomto rozsahu také byla žaloba vzata zpět. Lze tedy shrnout, že v tomto směru byla žaloba podána důvodně. Ve zbývající části, v níž žalovaná nárok učinila sporným soud zjistil, že žalovaná neodůvodněně neposkytla žalobci náhradu za 1 úkon právní služby v rozsahu poloviční sazby, a sice za podání stížnosti proti usnesení o původním zahájení trestního stíhání z 21. 12. 2015. Soud tedy žalobci přiznal částku 1270,50 Kč (1/2 z 1500 Kč za úkon, 300 Kč paušální náhrada hotových výdajů, 21 % DPH). V ostatních případech soud dal obraně žalované za pravdu, pokud jde o nahlížení do spisu, které se dle advokátního tarifu poskytuje jenom jednou, a sice na konci vyšetřování a v ostatních případech se jednalo o počet hodin, které uvedla žalovaná tak, jak vyplývá z příslušného trestního spisu.

13. Délka řízení: Co se týče druhého nároku, tak soud provedeným dokazováním nezjistil, že by trestní řízení neodpovídalo jeho složitosti a chování účastníků tohoto řízení, čili trestní řízení bylo přiměřeně dlouhé vzhledem k jeho složitosti, tudíž soud neshledal nesprávný úřední postup v podobě nepřiměřené délky, když ani z celkové délky řízení ani z jednotlivých úkonů nelze shledat, že by řízení bylo nepřiměřeně dlouhé, či zde byly jednotlivé dílčí průtahy. Pro absenci odpovědnostního titulu tedy soud žalobu v tomto rozsahu zamítl.

14. Pokud jde o zadostiučinění za nemajetkovou újmu za trestní řízení, tak soud dospěl k závěru, že v konkrétním případě nepostačuje konstatování vydání nezákonného rozhodnutí a omluva, které již byly poskytnuty žalovanou, ale že je třeba přistoupit k zadostiučinění v penězích, a to s ohledem na zásah do nemajetkové sféry žalobce v podobě obavy z odsouzení, psychických reakcí, konfliktu s dětmi a nutností celodenní péče o manželku. Tyto zásahy soud shledává jako vyšší než standardní, a srovnáním s jinými obdobnými případy, které soud rozhodoval, má za to, že je třeba poskytnout finanční zadostiučinění, byť spíše v symbolické výši, a to v řádu desetitisíců korun, v konkrétním případě ve výši 20 000 Kč tak, aby to odpovídalo obdobným případům. Nejvyšší soud ve své judikatuře (kupř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011) dovodil, že kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem následující:

- a. Povaha trestní věci – pod tímto kritériem se má na mysli závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá, to souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě, tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku).
- b. Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu

řízení trval.

- c. Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu a formulovaných pod body 1/ a 2/.
- d. Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 zákona při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. Bude-li zjištěno, že se poškozený dopustil jednání, pro které byl následně trestně stíhán, nepovede to sice k závěru o tom, že si trestní stíhání zavinil, a tím pádem k absenci odpovědnosti státu za poškozenému trestním stíháním vzniklou újmu, ale půjde o důležitou okolnost pro stanovení formy a případně výše odškodnění.

15. Soud zejména srovnával případ žalobce 1) s jiným u zdejšího soudu řešeným případem trestně stíhaného staršího profesora (sp. zn. 22 C 195/2016), který byl obviněn ze stejného trestného činu, za který mu hrozil stejný trest odnětí svobody, v jeho případě bylo trestní stíhání sice kratší, nicméně zásahy do osobnostní sféry byly prokázány ve větší míře, byl do určité míry dehonestován, navíc jeho trestní stíhání jej poznamenalo více i v tom, že následek skončil smrtí poškozeného avšak v jiných směrech je s tímto případem srovnatelný. Byly prokázány výraznější zdravotní následky u tamního žalobce, který skutečně musel po delší dobu navštěvovat lékaře a bral léky, jednalo se o významné zhoršení psychického stavu. V tomto případě soud dospěl k závěru, že zásah do majetkové sféry je na hranici toho, kdy přísluší zadostiučinění v penězích a postačovala by omluva a s tím, že navíc tamní žalobce byl poměrně vyššího věku, tak soud z tohoto důvodu přistoupil k poměrně symbolickému zadostiučinění v penězích ve výši 20 000 Kč. Přestože v této věci byly následky v případě nynějšího žalobce menší, tak soud má za to, že přísluší stejné zadostiučinění vzhledem k tomu, že v průběhu trestního řízení byl žalobce jedenkrát nepravomocně odsouzen, nicméně z tohoto rozsudku je zřejmé, že nehrozil nepodmíněný trest odnětí svobody i s ohledem na dosavadní bezúhonnost. Naproti tomu srovnávali zdejší soud žalobcův případ 2) s jiným zde souzeným případem v obdobné věci (22C 197/2017), kdy byl žalobce také stíhán pro stejný trestný čin, který neskončil smrtí poškozeného, byla míra zásahu do osobnostní sféry zjištěna v poněkud menší míře, než v tomto konkrétním případě, tamní žalobce neobdržel od soudu finanční zadostiučinění, ale soud dospěl k závěru, že zase srovnáním s jinými obdobnými případy postačuje konstatování vydání nezákonného rozhodnutí a omluva, které byly poskytnuty již žalovanou. Soud tudíž dospívá k závěru o odpovídajícím finančním zadostiučinění v konkrétním případě ve výši 20 000 Kč.

16. O nákladech řízení rozhodl soud dle ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. podle částečného úspěchu ve věci, resp. podle částečné důvodnosti podané žaloby dle § 146 odst. 2 o. s. ř. Vzhledem k tomu, že žalobce byl, pokud jde o nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nezákonného rozhodnutí co do základu zcela úspěšný, pokud jde o nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nesprávného úředního postupu zcela neúspěšný a žalovaná plnila na skutečné škodě v části žalovaného nároku až po podání žaloby, přiznal soud žalobci poměrnou část nákladů řízení, které odpovídají odměně advokáta dle advokátního tarifu, vyhlášky č. 177/1996 Sb. Při určení výše odměny vycházel soud v části požadující náhradu skutečné škody z tarifní hodnoty sporu, v části požadující zadostiučinění za nemajetkovou újmu z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014 sp. zn. 30 Cdo 3378/2013, podle něhož se odměna vypočte z tarifní hodnoty podle § 9 odst. 4 písm. a/ advokátního tarifu. V souzeném případě tak tarifní hodnota sporu byla 172 600 Kč (náklady obhajoby 72 600 Kč + zadostiučinění za nemajetkovou újmu v tarifní hodnotě judikované částkou 2 × 50 000 Kč). Úspěch žalobce byl v rozsahu, jako by odpovídal částce 107 717 Kč (zpětvzetí pro chování žalované v částce 56 446,50 Kč, přiznaná

částka 1 270,50 Kč a plný úspěch v zadostiučinění, tedy v základu nároku, kde se za tarifní hodnotu považuje 50 000 Kč). V řízení před soudem prvního stupně byly provedeny 4 úkony právní služby po 8 020 Kč (převzetí a příprava, podání žaloby, účast u dvou jednání soudu), což spolu se čtyřmi paušálními náhradami hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), cestovným ve výši 2 494,76 Kč ke dvěma jednáním soudu, náhradou za ztrátu času v rozsahu 12 půlhodin po 100 Kč, náhradou za 21 % daň z přidané hodnoty a soudním poplatkem 6 000 Kč odpovídá částce 50 739 Kč. Jelikož žalobcův úspěch byl v 62,41 %, ve 37,59 % se jednalo o neúspěch, má právo na 24,82 % uvedených nákladů, tj. 12 593 Kč.

Poučení:

Odvolání proti tomuto rozsudku lze podat k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 do patnácti dnů od jeho doručení.

V Praze dne 11. února 2019

JUDr. Petr Veleman v. r.

soudce